

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **K. A.**
státní příslušnost: T. r.
t. č. pobytem X
zastoupen JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2022, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Je Kurd a alevita. Kvůli tomu měl v minulosti problémy. Žalovaný je dostatečně neposoudil, protože nevycházel s aktuálních a relevantních informací o Turecku. Krajský soud níže vysvětlí, proč tyto námitky nejsou důvodné.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v červnu 2022. V Turecku se necítí bezpečně kvůli své kurdské národnosti a alevitské víře. V roce 2019 přijel do Česka na základě pracovního víza. O rok později se vrátil do Turecka. Zamýšlel tam zůstat jenom pár dní, ale dostal se do rvačky v kavárně. Poté ho zadržela policie a zabavila mu pas. Nakonec žalobce z ničeho neobvinila. Jeho české pracovní vízum ale mezitím vypršelo.
3. V Turecku měl žalobce problémy kvůli svému původu a náboženskému přesvědčení. Jako Kurd čelil běžné nevraživosti ze strany Turků. Jako alevita měl jiné zvyky než muslimové. Během studií nechodil se spolužáky do mešity. Kvůli tomu na něho byli nepříjemní. Bylo pro něj těžké v takovém kolektivu vydržet. Nadávali mu a často se s ním rvali. Obchodník na tržišti mu někdy odmítl prodat zboží. V roce 2016 se dostal do rvačky při oslavách svátku Newroz. Policie ho odvezla na policejní stanici, kde ho dva dny držela a nadávala mu. Po propuštění se již nic nedělo. K praktikování své víry žalobce uvedl, že se každý čtvrtěk chodil modlit do cemevi, což je modlitebna pro alevity. Muslimské mešity mají výdaje na provoz hrazené státem, ale alevitské cemevi si je musí hradit z příspěvků od svých příznivců.
4. Žalobce strávil pět měsíců v Izmiru. Kvůli problémům se ale rozhodl vrátit do rodného města. Většina jeho spolupracovníků byli muslimové a žalobce s nimi nechtěl držet půst a chodit do mešity. Z toho důvodu mu nadávali, a tak se rozhodl z Izmiru odjet, aniž by si zkusil najít jinou práci. Nevěří, že by se ve vlasti po případném návratu cítil bezpečně kvůli náboženským důvodům.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2022, č. j. X neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany („rozhodnutí žalovaného“).
6. Žalobce podle žalovaného ve vlasti neuplatňoval politická práva, ani z tohoto důvodu nečelil pronásledování. Jeho problémy souvisí s jeho národností a náboženstvím. Žalovaný se proto zaměřil na obecnou situaci Kurdů a alevitů v Turecku. S odkazem na *Informaci MZV Turecko – Turečtí občané kurdského původu* z listopadu 2000 („Informace MZV“) uvedl, že turecká ústava zakotvuje rovnost všech občanů a zákaz diskriminace. Kurdové mají zastoupení mezi podnikateli, úředníky i např. známými herci a ostatními umělci či sportovci. Mají obdobná práva jako ostatní občané, co se týče vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života. Všechny tyto informace dokládají, že je v Turecku pro Kurdy možnost důstojného života bez omezení či pronásledování. Kurdové mohou žít ve všech oblastech Turecka a vykonávat nejrůznější zaměstnání. Z dostupných informací tedy nevyplývá, že by Kurdové byli znevýhodňováni nebo že by docházelo k omezování jejich svobody slova. Navíc ani sám žalobce nezmínil žádnou situaci, při které by čelil závažnému negativnímu jednání kvůli svému původu. Hovořil pouze o běžných obtížích.
7. Turecká ústava rovněž zakazuje diskriminaci na základě náboženského vyznání. Náboženství je možné svobodně praktikovat, nesměruje-li proti integritě státu. Vláda přistupovala k alevitům jako k neortodoxní muslimské sektě, kterou neuznává za zvláštní náboženskou skupinu a považuje je za muslimy. Alevitské modlitebny cemevis vláda neuznává za oficiální místa praktikování víry. Proto je na rozdíl od mešit finančně nepodporuje. Navzdory rozhodnutí Nejvyššího odvolacího soudu z listopadu 2018, podle kterého cemevis jsou místem bohoslužby. Obecně ale mohou alevité svou víru praktikovat svobodně. Řada alevitů jsou zároveň Kurdové. Alevité hrají prominentní roli v politice a stejně jako na ostatní náboženské menšiny na ně v tomto ohledu nedopadá žádné omezení.

Podle *Informace OAMP, Turecko: vyznání v Turecku* z dubna 2021 („Informace OAMP“) alevité čelí nízkému riziku diskriminace ze strany státu a ze strany společnosti. Z dostupných informací tedy nevyplývá, že žalobce měl být kvůli svému náboženskému přesvědčení v Turecku obětí nějakého znevýhodňování. Žalovaný proto v souvislosti s náboženskou vírou žalobce neshledal, že by mu mohlo hrozit pronásledování.

8. Původcem problémů, které žalobce měl v souvislosti se svou vírou, nebyly státní orgány ale soukromé osoby. Nelze tvrdit, že by turecké státní orgány záměrně tyto osoby podporovaly v agresivním jednání vůči žalobci. Z jeho vypovědi neplyne, že by mu příslušné turecké státní orgány neposkytly pomoc, pokud by se na ně s takovou žádostí obrátil. Žalovaný odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28, podle kterého je určitá diskriminace menšin v různé míře rozšířena téměř v každé zemi. To však samo o sobě není pronásledováním. Pokud by žalobce v budoucnosti čelil problémům pro své náboženské přesvědčení, může se obrátit na státní orgány své vlasti.
9. Žalovaný neshledal ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, či důvod pro udělení doplňkové ochrany. V Turecku nelze udělit trest smrti. Žalobci nehrozí ani špatné zacházení. Ohledně situace Kurdů či alevitů žalovaný odkázal na svou argumentaci k neudělení azylu. Žalobci nehrozí ani žádné nebezpečí v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. Většina území Turecka je bezpečná. Pouze na turecko-syrské hranici může docházet k problémům. Turecko ale není ve válečném konfliktu. A žalobce pobýval v Izmiru, Ordu a ve městě Elbistan, které se nenachází v turecko-syrském pohraničí. Vycestování žalobce do vlasti rovněž nepředstavuje porušení mezinárodních závazků.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce naopak důvody na podporu své žádosti o mezinárodní ochranu uváděl. Měly žalovaného vést k udělení azylu. Opačný závěr žalovaného nemá oporu ve shromážděných informacích o zemi původu.
11. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyjmenovává podklady, ze kterých vycházel. Z odůvodnění rozhodnutí však není zřejmé, jaké konkrétní informace z nich čerpal. Žalovaný výslovně odkazuje pouze na Informaci MZV, která je z listopadu 2020. Nelze ji považovat za aktuální. Dále v textu odůvodnění žalovaný pouze obecně odkazuje na informační zdroje, aniž by je specifikoval. Takový postup je nepřezkoumatelný.
12. Vnitřní politická situace ve vztahu ke kurdské menšině prochází v posledních letech dynamickými změnami. A nikoliv k lepšímu. V souvislosti s eskalací vojenského konfliktu na Ukrajině se posílil mezinárodně politický vliv Turecka, které svou podporu mezinárodního společenství, ať již v oblasti rozšiřování NATO, či obecně podporu Ukrajiny spojuje s posílením tlaku členských států NATO vůči kurdským organizacím a kurdské menšině, jakož i přehlížením zvyšujícího se tlaku vůči kurdské menšině na území Turecka. Podklady shromážděné žalovaným tyto změny nereflektují.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Podle žalovaného není jeho povinností v textu rozhodnutí detailně opsat obsah všech shromážděných zpráv o zemi původu. Veškeré použité zprávy jsou ve správním spisu,

s nímž se žalobce, příp. jeho právní zástupce, mohl seznámit. Odkazování na jednotlivé použité zprávy za účelem podpory uváděných závěrů a názorů, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

14. Žalobce se snaží propojit údajné posílení mezinárodního politického vlivu Turecka kvůli probíhající válce na Ukrajině s tím, že členské státy EU a NATO přehlížejí zvyšující se tlak na kurdskou menšinu v Turecku. Chce-li však žalobce vznášet podobné hypotézy, musí k nim nutně přiložit i důkazy.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba *není důvodná*.
16. Řízení ve věci mezinárodní ochrany se oproti jiným správním řízením vyznačuje několika specifiky. Souvisejí s tím, že se v něm často rozhoduje za důkazní nouze, že jde o prospektivní rozhodování a že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Těmto specifikům odpovídá standard a rozložení důkazního břemene. Žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele (§ 23c zákona o azylu) a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
17. Žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nesplnil svou procesní povinnost shromáždit si dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu, zejména pokud jde o situaci kurdské menšiny. Konkrétně žalobce vznáší námitky ve vztahu k Informaci MZV, která podle něj není aktuální, protože v době rozhodování žalovaného byla již dva roky stará. To však samo o sobě nesvědčí o její neaktuálnosti. Jak již v minulosti opakovaně uvedl Nejvyšší správní soud, zastaralá je taková zpráva, která „obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 5 Azs 369/2019-35).
18. Žalobce v této souvislosti pouze v obecné rovině poukazuje na změnu situace v Turecku v souvislosti s válkou na Ukrajině, kterou rozpoutalo Rusko. Podle žalobce se situace Kurdů zhoršila. Žalovaný ovšem správně poukazuje na to, že žalobce v tomto ohledu neodkazuje na žádné konkrétní informace, které by jeho tvrzení dokládaly. Rozhodně nelze tvrdit, že by se jednalo o notorietu. A úkolem krajského soudu není dohledávat tyto informace místo žalobce. Za této situace nemůže žalovanému úspěšně vyčítat, že se situací kurdské menšiny nezabýval dostatečně.
19. Pro úplnost krajský soud dodává, že obecně se postavením kurdské menšiny ve své judikatuře v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ačkoli dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku skutečně čelí významným nesnázím, ty bez

dalšího nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či usnesení ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-377, nebo ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022-29). Kurdská národnost tedy bez dalších specifických okolností, které by u konkrétního žadatele zvyšovaly riziko, že se on sám stane terčem pronásledování nebo vážné újmy, není důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

20. Sám žalobce navíc v souvislosti se svou národností žádné vážnější problémy neměl. Ty spojoval spíše se svým náboženským přesvědčením. Ani tyto problémy však nebyly natolik závažné, aby se dalo mluvit o pronásledování. Nevraživost spolužáků nebo kolegů není závažným porušením lidských práv (viz definici pronásledování v § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 kvalifikační směrnice). Opak netvrdí ani žalobce ve své žalobě. Žalovaný se přitom zabýval i postavením alevitů. S odkazem na Informaci OAMP konstatoval, že čelí pouze nízkému riziku diskriminace ze strany státu a společnosti. Ani tento závěr žalobce nijak nezpochybňuje.
21. Nic v azylovém příběhu žalobce tedy nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu do Turecka měl čelit pronásledování. Sice nelze vyloučit, že stejně jako v minulosti bude čelit jistým ústrkům nebo nevraživosti ze strany okolí. Příslušnost k jakékoliv menšině téměř v každé zemi přináší řadu výzev. Žalovaný ovšem správně poukazuje na to, že diskriminace bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. *Aby v případě žalobce bylo možné mluvit o odůvodněném strachu z pronásledování, musely by se v jeho azylovém příběhu objevit natolik významné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou pravděpodobností čelil závažnému porušení jeho lidských práv, či obdobně neakceptovatelnému jednání.* To se ale v případě žalobce nezjistilo.
22. Rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné z těch důvodů, které žalobce namítá. Z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, proč žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Není také pravdou, že by z textu odůvodnění nebylo jasné, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Pasáž, která se věnuje postavení Kurdů, obsahuje odkaz na Informaci MZV. A pasáž, ve které se žalovaný zabývá postavením alevitů, zase obsahuje odkaz na Informaci OAMP. S obsahem těchto zpráv však žalobce nepolemizuje. Závěry žalovaného tedy mají oporu ve shromážděných informacích o zemi původu a zároveň je z nich zřejmé, proč rozhodl tak, jak rozhodl.
23. Ve vztahu k dalším formám mezinárodní ochrany žalobce žádné žalobní body nevznáší. Krajský soud zároveň nenašel žádnou vadu, ke které by měl přihlídnout z vlastní iniciativy (*ex offio*).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
25. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto*

rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 15. března 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce